

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενόνων.

Εἴκοσι κι' ὀκτὼ Αὐγούστου,
ἐποχὴ τοῦ νέου μούστου.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑνενήντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνητῶ.

Ποῦντος ἑξακόσα κι' ἑβδομηνταένα,
μούτσουνα Συμβούλων τοιχοκολλημένα.

Ὅλοι ψῆφο τοῦ Μερκούρη
κι' οἱ Κοτζαμπασῆδες σκοῦροι.

Τραγούδια μερικὰ
γιά τὰ Δημοτικά.

Τοὺς Ἀττικάρχας δυνατὴ τοὺς πιάνει βουρλισία
καὶ πηλαλοῦν καὶ πηλαλοῦν καὶ γίνονται θυσιά.

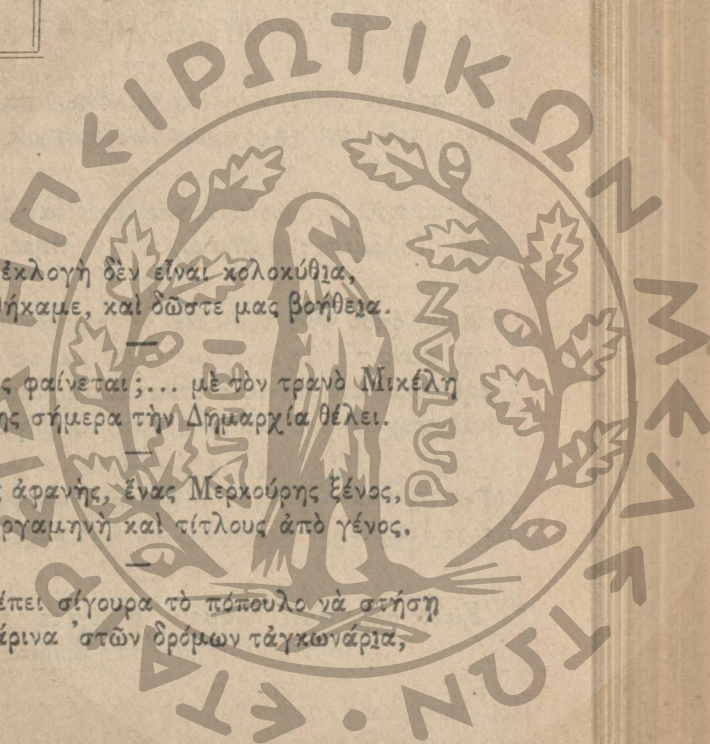
Μωρὲ παιδιὰ τί μάθαμε;
πῶς ὁ Μερκούρης βγαίνει,
μωρὲ παιδιὰ τὴν πάθαμε
καὶ ξαφνικὸ θά γένη.

Νὰ χάσωμε τὴν ἐκλογὴ δὲν εἶναι κολοκύθια,
μωρὲ παιδιὰ χαθήκαμε, καὶ δώστε μας βοήθεια.

Ὅριστε! πῶς σᾶς φαίνεται;... μὲ τὸν τρανὸ Μιχέλη
κι' ἓνας Μερκούρης σήμερὰ τὴν Δημαρχία θέλει.

Ἔνας Μερκούρης ἀφανὴς, ἓνας Μερκούρης ξένος,
χωρὶς καμμιά περγαμινὴ καὶ τίτλους ἀπὸ γένος.

Σ' ἐμᾶς, ποῦ πρέπει σίγουρα τὸ πόπουλο νὰ στήσῃ
ἀγάλματα μαρμάρινα 'στῶν δρόμων τάγκωνάρια,

Ένας Μερκούρης σήμερα τολμᾷ νὰ ξεμυτίσῃ
καὶ ν' ἀφήσῃ τοὺς προύχοντες, τοῦ τόπου τὰ καμάρια.

Εὐπνᾶτε μὲ τὴν σάλπιγγα, ξυπνᾶτε μὲ τὴν δόνη,
κι' ὁ μέγας Ἀττικαρχισμὸς γιὰ πάντα τὰ κορδόνει.

Ἐμπρὸς καθεὶς Κοτζάμπασης νὰ κόβῃ καὶ νὰ ράβῃ,
λέγωντας πὺς θὰ κάνωμε τοὺς ἐκλογεῖς μανάρια,
κι' ἀρματωθῆτε, μπίροι μας, κι' ἀρματωθῆτε, μπράβοι,
κι' ἀπλώστε τώρα γιὰ καυγᾶ τὰ κόκκινα ζωνάρια.

Ἄλλων, σωματοφύλακες, ποῦ ξύλο δὲν ψηφᾶτε,
κι' ἔμπρὸς εἰς τοὺς Μερκούρηδες σταθῆτε νὰ τῆς φᾶτε,
νὰ γίνῃ κάποιος σούσουρο καὶ κάποιος νταδατοῦρι,
καὶ νὰ φωνάξῃ γοερῶς
ὁ τῶν Μικέληδων χορὸς
πὺς τὸν αἱματοκύλισαν οἱ μπράβοι τοῦ Μερκούρη.

Ἀρπάχτε ταβανόσκουπαις, ἀρπάχτε καὶ καλάμια,
καὶ σχίστε τῆς εἰκόνας τοῦ στοὺς τοίχους καὶ τὰ τζάμια.

Ὅ,τι ἔμπορεῖτε κάνετε, μαγκουροπατριῶται,
λυσσάζετε, φρυάζετε, τὰ λυσσακά σας τρώτε.

Ὅ,τι ἔμπορεῖτε κάνετε καὶ βάλτε τῆς φωνάρας
γιὰ νὰ σωθοῦν Ἀττικαρχῶν ἀφεντομουτσουνάρας.

Ὅ,τι ἔμπορεῖτε κάνετε, μὴ χάσκατε χαζοί,
κι' ἔμπηκε στὸ ρουθόνη μας ἀστὸς μπουρζοαζί.

Ἐνας ὁποῦ κυβέρνησε ξένους παράδες χρόνια
κι' ἐβγήκε μ' ἄσπρο κούτελο καὶ χέρια σὰν τὰ χιόνια.

Ἐνας φτωχὸς, ἕνας μικρὸς, καὶ καθαρὸς καθρέφτης...
τούλάχιστον, μωρὲ παιδιὰ, νάταν κανέννας κλέφτης.

Ἐνας ποῦ δὲν σᾶς φούσκωσε μὲ λόγια ζαχαρένια,
ἕνας ποῦ δὲν ἐτράδηξε τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια.

Ἐνας ποῦ δὲν ἐχόρεψε σὲ σαλονίων παρκέτο,
ἕνας ποῦ στὸ σαλόνι του δὲν βρίσκεις τσιγαρέτο.

Ἐνας ποῦ τὴν φιγούρα του δὲν εἶδαν ξένοι τόποι,
ποῦ δίπλωμα γιὰ Δήμαρχος δὲν ἔπηρε στὴν Εὐρώπη.

Ἐνας ὁποῦ Φραντζέτζικα δὲν νοιόθει λέξι σκράπα,
ποῦ μόνο τ' Ἀρβανίτικα μιλεῖ καὶ τὰ Ρωμαίικα,
καὶ τὴν ἀνασκουμπόνεται καὶ μᾶς πατεῖ τὴν κάπα,
καὶ τρέχουν ἀπ' ὀπίσω του τὰ πλήθη τὰ φερέοικα.

Γιὰ τὸ Θεὸ ἡγάθηκαμε, ξεχνᾶτε τὰ καλὰ μας,
ἐμεῖς γιὰ σᾶς ξωδέψαμε τὰ μαλλοκέφαλά μας.

Ἐμεῖς σᾶς συνειθίσαμε ν' ἀνοίγετε τὸ στόμα
στὴ σκόνῃ καὶ στὴ βρώμα.

Ἐμεῖς σᾶς συνειθίσαμε στῆς βούτας τὸν ἄερα
καὶ δὲν σᾶς σκιάζει σήμερα πανοῦκλα καὶ χολέρα.

Ἐμεῖς μὲ τὴν εὐγένεια καὶ μὲ τὴν ἀρχοντιά
σᾶς φέραμε τρικλιζώντας σὲ τέτοια καταντιά.

Ἐμεῖς ἐσυνειθίσαμε
τὸν Δήμο σας στὴν πείνα,
κι' ἐμεῖς τὸν ἐμεθύσαμε
μὲ μπόλικη ρετσάνα.

Γιοῦχα, λαὲ, ποῦ πρόβαλες στὴ μέση σὰν ἄγγουρι
μαζί μὲ τὸν Μερκούρη.

Γιοῦχα, λαὲ, ποῦ σήκωσες τὸ κούτελο θρασὺ
σ' ἐμᾶς ποῦ συγγενεύουμε μὲ τοὺς Μομορανσὺ.

Γιοῦχα, λαὲ, ποῦ ἔχασες καὶ τοῦτα μας κι' ἐκεῖνα,
σκύψε μπροστὰ στὰ τζάκια μας καὶ μπρούμητα προ-
σκύνα.

Φασκέλωσε τοὺς ταπεινοὺς
κι' ἔλα τριγύρω στοὺς τρανοὺς
ὅπως καὶ τὰ κλωσσόπουλα μαζεύνονται στῆς κλώσσα,
ἐλάτε καὶ μᾶς ἐρχεται κακὴ λιγοθυμιά,
ψηφίστε τὸν Μικέλη μας, ποῦ ξέρει δέκα γλώσσαις,
μὰ κάνει τὸν περήφανο καὶ δὲν μιλεῖ καμμιὰ.

Ἀβάντι, δορυφόροι μας καὶ δοῦλοι καὶ λακέδες,
ἡγάθηκαμε γιὰ τὸ Θεὸ, θὰ φᾶμε τενεκέδες.

Ἀβάντι, δορυφόροι μας, μὲ ξύλα καὶ μαγκούραις,
ψηφίστε τὸν Μικέλη μας,
τὴν ζάχαρι, τὸ μέλι μας,
ποῦναι κορφή στὰ γράμματα καὶ στῆς Ἑλληνικουράς.

Μερκούραρος Μερκούραρος, βροντολαλεῖ τὰσκέρι,
ἐλάτε στὸν Καλλιφρονᾶ, ποῦχει γερό κεμέρι.

Καλλιφορνία, βρε παιδιὰ, σημαίνει τὸνομά του,
κι' ἔγραψε προύργια ἰτατα στὸ φινό πρόγραμμα
(του).

Ἀμμ' ὁ Μερκούρης, βρε παιδιὰ, ποῦ μαύρους θὰ μᾶς βάψῃ,
Ἑλληνικοῦρα σὰν κι' αὐτὴ ἔμπορεῖ ποτὲ νὰ γράψῃ;

Ἀμάν, παιδιὰ, μὴν πάθωμε κακὸ μασκαραλῆκι,
καὶ πᾶνε τὰ τιμάρια καὶ πάει τὸ τσιφλίκι.

Μερκούραρος Μερκούραρος ἀντιλαλεῖ στ' αὐτιά μας,
φουρτοῦνα στὰ μπατζάκια μας κι' ἄλλοι στὴν ἀρχον-
(τιὰ μας).

Ἀμάν, παιδιὰ, κι' ἐσήκωσαν κεφάλι τὰ κοπέλια μας
κι' ἂν δὲν τὸ χαμηλώσουνε μεγάλην συφορέλια μας.

Τέτοια φωνάζουν οἱ τρανοί, τέτοια τὰ τζάκια λένε,
καὶ τὸν Μερκούρη βλέποντας τὸ ροιζικό των κλαῖνε.

Μερκούρης μόνος πολεμεῖ μὲ τῆς ποζάταις μούραις,
ποῦ θὰ τῆς κάνουν Σουδαναῖς τῆς κάλπης ἢ μουντζού-
(ραις).

Ζήτ' ὁ λαὸς ἡ δύναμις, ὁ κόσμος, ὁ κοσμάραρος,
Σπυράκης, Σπύρος, Σπύραρος, Μερκούρης, Μερκουράρα-
(ρος).

Κι' ὁ κύρ Μικέλης μίλησε στὸν φίλων τὸ λεφοῦσι,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔμπορεσε τὸ λόγο του ν' ἀκούσῃ.

Πὲς μας τα δυνατώτερα, τοῦ λένε, κύρ Μικέλη,
καὶ μὴ τὸν κάθε λόγο σου τὸν βγάζεις μὲ τσιγκέλι.

Τὸν Μάρτη κτίζουε φωληαῖς πουλιὰ πετροχελίδονα
κι' ὁ Μικελάκης μας μιλεῖ τ' Ἀη-Γιαννίου τοῦ Κλή-
(δονα).

Μαῦρος λοιμὸς στὴν Αἴγυπτο, μαῦρος λοιμὸς στ' Ὀ-
(πόρτο,
κι' ἡ κάλπη τῶν Ἀττικαρχῶν ἀπὸ τὰ μαῦρα μόρτο.

Ἡ νέα πῆτα ποῦ θὰ φᾶν θᾶναι κολοκυθένια
καὶ θὰ κοποῦν παράσημα γι' αὐτοὺς τενεκεδένια.

Χαρὰ στοὺς Βαρωνέτους μας καὶ τοὺς Κοτζάμπασῆδες,
ποῦ θάβρουνε γι' αὐτοὺς δουλειὰ πολλοὶ τενεκετζήδες.

Κι' ὁ Φασουλῆς παραίτησε τὸ τόσο του χουζοῦρι
κι' ἐπρένασε κι' ἐλύσσαξε κι' αὐτὸς μὲ τὸν Μερκούρη.

Δὲς του κι' ἀνάβει φώσφορα, δὲς του καὶ ρίχνει σμπάρα,
γειά σου, κουμπάρε Δήμαρχε, γειά σου, κυρά κουμπάρα.

Τῶν τρομερῶν Ἀττικαρχῶν δὲν σκιάζεται τὸ νεῦμα
καὶ πάει γιὰ τὸ πείσμα των μὲ τοῦ λαοῦ τὸ ρεῦμα.

Κι' ἀπὸ τὰ τώρα ἔκρεμασε μὲ μιὰ τρελλὴ χαρὰ
τοῦ πετρελαίου τενεκὲ στοῦ Γκιούλη τὴν οὐρά.

Λαὸς σφιγᾶ, λαὸς νικᾶ στῆς κάλπης τὸν ἀγῶνα,
καὶ καταπνίγει δυνατοὺς μ' ὀλόμαυρη βροχή,
κι' ἂν ἀπὸ τοίχους ξεκολλοῦν τοῦ Σπύρου τὴν εἰκόνα
δὲν θὰ τὴν ξεκολλήσουνε κι' ἀπὸ λαοῦ ψυχὴ

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος δέκετος.

Π.—Παραίτησε τῆς ἐκλογαῖς καὶ τὸ κουβαρνταλῆκι
καὶ πὲς μου πὺς σοῦ φαίνεται τοῦ Δραύφους ἡ δίκη.
Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ, βλακέντιε... μοῦ φαίνεται σὰν κρέμα,
περίπλοκος ὑπόθεσις καὶ κάπως παρῶλη,
ὁ δὲ Σβαρτσόκπφεν ἔγραψε πρὸ χρόνων σ' ἕνα γράμμα:
«αὐτὸς ὁ Δέλτα φαίνεται πολεμικὸς πολὺ»,
καὶ τώρα, Περικλέτο μου, καθὼς καταλαμβάνεις,
αὐτὸ τὸ Δέλτα σίγουρα σημαίνει Δελιγγιάννης.
Π.—Τί λὲς, μωρέ;
Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ; τῆς δίκης ἡ παρλάτα
σὰν υπερδεμένη φαίνεται κι' οὕτως εἰπεῖν σαλάτα.
Μὰ τί σοῦ λένε τὰ χαρτιά τῶν μυστικῶν φακέλων;
μὲ σχέδια συμβολικῶν γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς φασκέλων;
Π.—Βρὲ θὰ μιλῆσῃς παστρικά, γιατί δὲν νοιόθω σκράπα,

μὴ Σύμβουλοι Δημοτικοί
σ' ἐμέθυσαν ἀπὸ ρακί
καὶ σ' ἔχουν κάνει τάπα;

Φ.—
Στοὺς φακέλους τοὺς κρυφοὺς
γράφουν πὺς ὁ Δραύφους
παρευρίθη, μπεχλιθάνη,
στὰ γυμνάσια τὰ τότε,
ποῦχαν στὴν Τανάγρα κάνει
τῶν Ρωμηῶν οἱ στρατιῶται.

Εἶδε τὰ κρυφὰ μας ὅλα,
ψευτοπόλεμο φρικτὸ,
εἶδε καὶ τὰ τηλεδόλα
τῶν ἐπτά καὶ τῶν ὀκτώ.

Ἐφθασε κατασπευσμένως
ὁλος μεταμορφωμένος,
κι' ἀντελήφθη τὰ τερτίπια καὶ τὰ σκέρτσα τὰ δικά μας
κι' ἐκλεψε τὰ μυστικά μας.

Κι' ἔφυγε κρυφὰ μιὰ νύκτα μὲ τρομάρας κτυποκάρδι,
κι' ὅταν πῆγε στὸ Παρίσι
βάλλθηκε νὰ τὰ πουλήσῃ
τὰ μισὰ πρὸς τὸν Σβαρτσόκπφεν, τὰ μισὰ στὸν Πανιζάρη.

Κι' ἂν ῥωτᾶς γιὰ μπορντερὸ
τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ.
Μάρτυρες ποῦ κάνουν χάξι
λένε γιὰ τὸν Ἑστερχάξη
πὺς αὐτὸς γράμμένο τόχει
κι' ἄλλοι πάλι σκούζουν ὄχι.

Κι' ἂν ἐρωτᾶς γιὰ τὸ Π τ ὶ Μ π λ ἔ, θάρρῳ πὺς ἀναφέρει
τὸ γεῦμα τοῦ Σεῖφουλάχ, ποῦ κι' ὁ Μερσὲ θὰ ξέρῃ
πὺς ἔγινε γιὰ σουβενίρ στὸ μέρος τῆς Μελοῦνας
μὲ φέσι πορφυράτερον τῆς κάθε παπαρούνας.

Κι' ἐπῆγαν καὶ οἱ δικοὶ μας Ζουρλίνδεν καὶ Ροζέ
κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς τὸν Ταῦρκο τὸν πῆρα στὸ μᾶζε,
καὶ μὲ μπουκιὰς μεγάλας ἐμπούκωνα τὸ στόμα
κι' ἐπείραξα τὸ φέσι μὲ γέλοιο καὶ μὲ σκώμμα.

Σεῖφουλάχ μικρόλο,
ἐβίβα σου κι' οὐρᾶ,
νὰ ξαναμπῇς στὸ Βῶλο
καὶ δεῦτερη φορὰ.

Κι' ἐμὰ νὰ παχαλώσῃς
τὸν φινό πατριότη,
καὶ νὰ μᾶς ξαναστρώσῃς
μεγάλον φαγοπότι.

Ἐβίβα σου, Πασσά,
μὲ τοῦτα τὰ χρυσά.
Κι' ἂν πῆρες τὴν Μελοῦνα,
φασάτο παλληκάρι,
σὲ τούτη τὴν πατοῦνα
νὰ τὸ γνωρίζῃς χάρι.

Μὰ λέγει κι' ὁ Λεμπρέν Ρενὸ μὲ Γαλλικὰ φασά
πὺς πρὶν ὁ ὀλίγος Δραύφους νὰ πᾶν στὸ νησί.

εἶπε πρὸς τοῦτον παστρική
τὰ σχέδια τὰ Γαλλικά
πῶς τᾶλλαξε μ' Ἑλληνικά,
κι' ἔδωσε τὰ χειρότερα κι' ἐπῆρε τὰ καλλίτερα,
φτηνὸς 'στ' ἄλευρι, Περικλῆ, πλὴν ἀκριβὸς 'στὰ πίτερα.

Ὁ δὲ Πικάρ ὁ προσφιλεῖς,
ὁ θαρραλέος κι' εὐσταλής,
εἶπε πῶς ὁ Σιμόπουλος ἀπάνω 'στὴν Καστέλα
ἐκάλισε τοὺς Ὑπουργοὺς σ' ἓνα τραπέζι τρέλλα,
πῶς κι' ὁ Μικέλης δι' αὐτὸ τυχαίως προσεκλήθη
κι' ἐσχολιάσθ' ἢ πρόσκλησις ἀπὸ τὰ λάλα πλήθη.

Κι' εἶπαν πῶς ὑποψήφιον τὸν ἔχρισε κατ' εἰκὼν
ὁ κύριος Σιμόπουλος ὁ τῶν Οἰκονομικῶν,
Βουρβῶνος ἐκ τῆς Ρούμελης, βλαστὸς ἀρχαίας ράτσας,
κι' ἱππότης Καστελιανὸς σιδερωμένης φάτσας.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ γεγονὸς
χάσκει κόσμος κεχηνῶς,
κι' ὁ καθένας ἀπορεῖ
κι' ὁ Ντεμάνζ κι' ὁ Λαμπορῆ.

Κι' εὐρέθη κι' ἄλλο μπορντερῶ,
ποῦ γράφει γιὰ τοῦ Βεζανῆ
τὸ περιβόητο νερὸ
πῶς ἦλθε 'στὴν Δεξαμενῆ.

Καὶ τότε κόσμος καὶ γτουγιὰς μὲ διψασμένα μάτια
καὶ τότε ποδοφύστανα καὶ ποδογύρου λόχοι
ἐπῆραν τὰ λαγήνια των, τῆς στάμναις, τὰ κανάτια,
ποῦ λήκυθοι κατήντησαν κι' ὑδρίαι δακρυδόχοι,
κι' ἔτρεξαν ὅλοι νὰ λουστοῦν 'στοῦ Βεζανῆ τὰ ρεῖθρα,
λὲς κι' ἦτανε τοῦ Σιλωάμ ἐκεῖν' ἡ κολυμβήθρα,
καὶ πλύστραις, ποῦ δὲν ἔκαναν τόσον καιρὸ μπουγάδα
ἐπῆγαν κι' ἐπροσκύνησαν ἐμπρὸς εἰς τὴν Πηγάδα.

Ὁ δὲ Γκερὲν ἀνθίσταται μαζί μὲ τὴν παρέα
καὶ καρχαρίας τρομερὸς γυρνᾷ 'στὸν Φαληρέα,
κι' ὀξείας ἔβαλε κραυγὰς κάθε Ρωμῆά Σενιόρα
μὴ χάψη τὸ σκυλόψαρο λευκότητα μαρμάρου,
ὁ δὲ Βουδούρης μόνος του κι' αὐτοπροσώπως τώρα
φεύγει πρὸς καταδιώξιν αὐτοῦ τοῦ σκυλοψάρου.

Κι' ἂν 'ρωτᾷς γιὰ τὴν Σ π ε ρ ἄ ν τ ζ α τοῦ Πικάρ καὶ τὴν
καθαρά θά 'ῶς ἐκεῖ (Λ ε υ κ ῆ
πῶς ἐχάθη λὰ σπεράντζα τοῦ σινιόρου τοῦ Μικέλη
καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν τέλει
πῶς λευκοὶ θὰ 'βγοῦνε τώρα
καὶ θὰ φᾶμ' ἐμεῖς σπαλιόρα.

Τέτοια λέγονται 'στὰς Ρέννας, Περικλέτο κουφαηδόνι,
καὶ θρασεῖς Ὀρλεανίδαι, Βοναπάρται καὶ Βουρβῶνοι
πλέκουν μηχανορραφίας μὲ σκοποὺς κρυφοὺς κι' ὑπόλους
κι' ἐπλημμύρησαν οἱ δρόμοι μὲ Δημοτικούς Συμβούλους,
κι' ἀπὸ 'μπρὸς καὶ 'πίσω σκούζουν: «μπάρμπα δῶσε μου κι'
ποῦ νὰ σοῦ συχωρεθοῦνε ζωντανὰ καὶ πεθαμμένα». (ἐμένα,

Κι' ἐπειδὴ γι' αὐτοὺς ὁ λόγος, Περικλέτο, σοῦ φωνάζω
δῶσε 'στὸν Χοῖδᾶ τὸν Στάθη καὶ τὸν Χρῆστο τὸν Βουρνάχο,
δρὸ Συμβούλους προσφιλεῖς
σωφρονούσης κεφαλῆς.

Κι' ἂν τὸν νέο τὸν Φραγκοῦδη μοῦ ψηφίσῃς, μίο κάρω,
τί χαρὰ ποῦ θὰ τὴν πάρω,
ψῆφο θέλω καὶ γιὰ τοῦτον καὶ γιὰ τὸν Φιλαδελεφία,
σφριγηλὸν ἀρχαιολόγον, καλλιτέχνην, συγγραφέα,
ἔχει σύμβολα προόδου καὶ σπέρτα σὲ κουτιά,
ποῦ καὶ δίχως νὰ τανάψῃς πέρνουν μόνα των φωτιά.

Ὅμως δὲν θὰ μετανοιώσῃς
καὶ 'στὸν Μπούμπουρα νὰ δώσῃς,
τὸν γιαντρὸ τὸν 'παινεμένο τοῦ 'δικοῦ μας μαχαλᾶ,
καὶ 'στὸν Παππαγεωργίου, δικηγόρο μὲ μυαλᾶ,
κι' ὅποιος δώσῃ τοῦ Βλαχάνη
τὸ κουκί του δὲν τὸ χάνει,
βιομήχανος σπουδαῖος κόμ' ἰλ φὸ καὶ καθὼς πρέπει,
ποῦ πρὸς νέαν δρᾶσιν ρέπει.

'Στὸν Παντόπουλο κι' οἱ δὲν ἄς προστρέξωμεν, ἀχμᾶκι,
δῶσετε, μωρὲς παιδιά, δῶστε τὸ κουκί σας ὅλοι
γιὰ τὸν Νιόνιο Μπουρμπουλήθρα καὶ τὸν Μίχο Ζουλαχμᾶκι,
ποῦ γι' αὐτὸν τὰ σωθικά σας ἔχουν γίνει περιβόλι.

Ταῦτα, φίλε Περικλέτο,
κι' ἄλλο τι δὲν σοῦ προσθέτω,
κι' ὁ Μερκούρης ὅσο πάει τόσο μπαίνει μὲς 'στὴ μύτη
καθενὸς τρανοῦ Σημίτη.
Ζήτω ζήτω κι' ὅλο ζήτω τοῦ λαοφιλοῦς Μερκούρη...
Π. — Ζήτω ζήτω, κι' ὅρσε τώρα πέντε φάπαις μὲς 'στὴ μούρη.

Σφίγγει σήμερα τὸ χέρι κι' ὁ «Ρωμῆος» μὲ τὴν καρδιά του
τοῦ Γαζέπη τοῦ φιλάτευ,
ιατροῦ ὀφθαλμολόγου κι' ἐπιστήμονος ἐγκρίτου,
τὴν ἀπώλειαν συγκλαίων ἀδελφοῦ πολυφιλήτου.

Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀξιωματικὸς μας μὲ μάρφωσιν γεμάτος,
ὁ Τίμος Μομφεράτος,
ἡραβωνίσθη τώρα κι' εἰς πρώτην ευκαιρίαν
μὲ τοῦ Φιλαδελφίως τὴν κόρην τὴν Μαρίαν,
τῶν κοριτσιῶν καμὰρι, στολίδι παρθενιάς,
κι' ὁ Φασουλῆς τοὺς ραίνει μὲ φύλλα λεμονιάς.

Ἀνθολογία Ἀρχαῖα, πολύκροτον βιβλίον,
μὲ στίχους πόσων ποιητῶν τῆς χώρας τῆς πατρίου,
ποῦ τῷ γαλῆ το Κεντρικὸν τὸ Βιβλιοπωλεῖον
δαπάνη Δράκου δηλαδὴ καὶ Παππαδημητρίου.

Μάρκος Λουπέτης ὁ γνωστὸς, ἐκάματος κι' εὐθὺς,
Σταθμάρχης εἰς τὸ Φάληρον, παλὺ γλωσσολογῆς,
γι' αὐτὴν τὴν γλωσσολογίαν καὶ κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον
ἔφαγε κι' ἐγνωρίστηκε μὲ πρόσσπα 'ψηλά
κι' εὐνοίας ἔτυχε θερμῆς Ναυάρχων κι' Ἡγεμόνων,
διὸ συγχαρητήρια προσδέχεται πολλά.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμί,
'στὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.